

Grau-Garriga: Vaig pintar a Paret delgada a l'època dels aplecs

Andreu Sotorra.-

El pintor i tapisser Josep Grau-Garriga ha canviat durant un mes la cara del Palau Robert. L'entornament del popular llapis al capdamunt del Passeig de Gràcia va cremar una matinada nacional de mitjan octubre. A algú li feia nosa, es veu, tant de vermell. Grau-Garriga, és de mare selvatana. La població de la Selva és viva en els seus records d'infància. Dels anys seixanta, no n'oblida la coincidència de les pintures murals de l'ermita de Paret delgada amb l'època dels famosos aplecs que van ser focus i punt d'encontre de l'activisme cívic i cultural més arrelat en el poble. Grau-Garriga, home i obra, hi estan profundament lligats.

-¿Són del 63, oi, les pintures de Paret delgada?

-Sí, però, de fet, els primers projectes daten del 59.

-Vostè neix a Sant Cugat, el 1929, però la Selva del Camp ha estat com una segona vila...

-N'era la meua mare. Hi vaig passar èpoques i aquesta relació em va fer participar junt amb molta altra gent, sobretot del món artístic i cultural, en els mítics aplecs

que s'hi van celebrar...

-Els de la llegenda del fil del micro tallat al bisbe...

-No va ser llegenda, no... Un dibuix meu per a l'aplec va mobilitzar tot un interogatori policial a casa... A Reus encara hi ha l'Isidre Fonts, l'ànima dels aplecs, que en podria fer història.

Activitat Artística

Des d'aleshores vostè ha tingut una extensíssima activitat artística tant al propi país com a l'estranger. Però parlem de l'última exposició-muntatge del Palau Robert. La vigília de la inauguració vostè encara hi treballava...

-Els muntadors hi van estar treballant quinze dies sense parar. I, si fos per mi, mai no inauguraria. Aquesta mateixa mostra va ser ajornada en un parell d'ocasions. Una mica més i faig la inauguració amb granota.

-¿No és amant de la improvisació, doncs...?

-Volem fer més coses de les que podem fer i el temps se'n menja. Quan he fet una mostra a EUA, a França, a Suïssa, a Alemanya, quinze dies abans tot està a punt, cartells, programes, invi-

tacions... És clar que l'important és el contingut de l'exposició.

-¿Falta d'eficàcia o falta de recursos?

-De tot una mica. Els artistes plàstics ja estem acostumats a rebre i a suportar situacions d'aquest tipus. No hi ha hagut un Servei d'Arts Plàstiques a la Generalitat fins després de la conselleria de Max Cahner. El presupost d'exposicions de tot un any és equivalent al d'una ciutat de segon ordre de França, per exemple.

-¿Al Palau Robert, ha adaptat l'obra a l'arquitectura?

-Sí. L'exposició ha estat pensada així. He adaptat l'obra als espais. Per dins, el Palau està com si només hi faltessin els mobles. L'única versió diferent ha estat l'entornament que hem fet a l'exterior amb materials primaris. Molt de vermell, per contrastar amb el gris de les façanes, el verd del jardí i el gris de l'asfalt. Pals, troncs, materials retirats en part del món urbà.

-¿Què li sembla que espera de vostè l'espectador divers?

-Les coses han canviat. Fa deu anys en un artista bus-

càvem la novetat. Ara ningú no espera d'un artista que tingui com a ingredient essencial de fer una cosa diferent. Busca un conjunt. Que sigui particular, en tot cas. Encara que sigui experimental.

Pintura Ibèrica

-¿Ja ho sap que diuen que la seva pintura és ibèrica?

-Sí, ja ho sé. També ho deien de Picasso. No amago que admiro segons quines referències ibèriques. Potser és que en la meua obra hi ha un silenci que crida, que dona una pintura densa, que origina aquesta coincidència amb noms com Zurbarán, per exemple.

De fet, la conversa amb Grau-Garriga ja té sempre aquesta aurèola de silenci. De silenci que crida.

El seu to de veu contrasta amb la força expressiva dels quadres, els tapissos, les escultures, i els entorns.

Grau-Garriga acaba sempre obrint un interrogant en la pròpia conversa. Tal com fa amb la seva obra, per aprofundir, després d'un llarg i extens camí, més en el fons que no pas amb la forma ◊